మంచి కుటుంబం

వసుంధర

కిల్లర్ మొబైల్ వ్యాన్ రామాలయం వీధిలో ఆగింది. అందులోంచి డిటెక్టివ్ కిల్లర్ బయటకు వచ్చి పక్కనే వున్న కిళ్ళీకొట్టు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"ఏ బ్రాండు కావాలిసార్!" అనడిగాడు కిళ్ళీ కొట్టతడు.

"నాలుగురోజుల క్రితం న్యూసు పేపర్సు కావాలి. సిగరెట్లక్కర్లేదు...." అన్నాడు కిల్లర్.

"పాతవి నా దగ్గరుండవు సార్. తెలిసినవారింట్లో అడిగి తీసుకోండి—...."

"ఈ ఊళ్ళో నాకు తెలిసినవాళ్ళెవరూ లేరే?" అన్నాడు కిల్లర్—"పోనీ నీకు తెలిసిన వారెవరైనా వుంటే చెప్పు...."

"ఈ వీధిలో అంతా నాకు తెలిసిన వాళ్ళే సర్...."

"అయితే నేనిక్కడ నిలబడతాను. నువ్వెళ్ళి నాకు

పేపరు తెచ్చి పెట్టు. డబ్బు లిస్తానే...." అన్నాడు కిల్లర్.

"కొత్తవాళ్ళకు షాపు వదిలి వెళ్ళొద్దని మా నాన్న చెప్పాడు. ఏమీ అనుకోకండి సార్!" అన్నాడు కిళ్ళీ కొట్టతడు.

కిల్లర్ ముందుగా కిళ్ళీకొట్టతడికి యెంతడిగితే అంత డబ్బు సెక్యూరిటీగా యిద్దామనుకున్నాడు. కానీ అంతలోనే అతడి బుర్రలో ఏదో మెరిసింది.

"ఈ వీధిలో యిటీవల ఎవరింట్లోనైనా నేరాలు జరిగాయేమో చెప్పు...." అన్నాడతడు.

"ఎందుకు సార్?" అన్నాడు కిళ్ళీకొట్టతడు కుతూహలంగా.

"నేను డిటెక్టివ్‌ను...."

"మీ పేరు?"

"కిల్లర్ ...."

కిళ్ళీ కొట్టతడు తెల్లముఖం వేసి—"యుగంధర్ పేరు విన్నాను కానీ మీ పేరెప్పుడూ వినలేదు...." అన్నాడు.

"ఇప్పుడు విన్నావుగా!" అన్నాడు కిల్లర్.

"కిల్లర్ ... కిల్లర్ ...." అని అతడు తనలోనే రెండు సార్లు గొణుక్కుని—"ఇది డిటెక్టివ్ కుండాల్సిన పేరు కాదు సార్!" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"అదిగో—ఆ ఎదురింటి మేడలో ఒక హత్య జరిగింది. జరిగి రెండ్రోజు లయింది...." అన్నాడు కిళ్ళీ కొట్టతడు.

"అయితే?"

"హత్యలు చేసేవాణ్ని కిల్లర్ అంటారు...."

కిల్లర్ తనలో తను నవ్వుకుని—"డిటెక్టివు అంటే హత్య చేసేవాళ్ళైతే .... ఎటొచ్చీ నేరస్థుల్ని హత్య చేస్తారు...." అంటూ—"థాంక్స్ ఫర్ ది ఇన్ఫర్మేషన్....ఆ ఎదురింటి మేడలోకి వెడతాను...."అన్నాడు కిల్లర్.

2

కిల్లర్ వెళ్ళేసరికా మేడలో ఒకే ఒక్క స్త్రీ వుంది. ఆమె పేరు జగదాంబ. ఆమె ఆ యింట్లో వంటమనిషి. కిల్లర్ ఆమెను పలకరించి తను వచ్చిన పని చెప్పాడు.

"ఒక్క వంటిల్లు తప్ప ఈ యింట్లో నాకేమీ తెలియదు—" అందామె నిష్కర్షగా. ఆమె గొంతులో ఒక విచిత్రమైన భావం ధ్వనించింది.

"ఆ పేపరు యెంతో అవసరం. ఒక నిరపరాధిని రక్షించడాని కది ఉపయోగపడుతుంది—" అన్నాడు కిల్లర్.

"నువ్వు నిరపరాధుల్ని రక్షించగలవా?"

"నా శక్తి మేరకు నిరపరాధుల్ని రక్షించడమే నా జీవిత ధ్యేయం. నా పేరు కిల్లర్. నేనొక డిటెక్టివును."

"అయితే నా కొడుకును రక్షించు...." అందామె.

"ఏమయింది నీ కొడుక్కి?"

"ఈ యింటి యజమాని గవర్రాజా రెండ్రోజుల క్రితం హత్య చేయబడ్డాడు. నా కొడుకే హత్య చేశాడని పోలీసులు పట్టుకుపోయారు. ఆశలన్నీ వాడిమీదే పెట్టుకుని జీవిస్తున్నాను నేను. ఇప్పుడు నాకీ ప్రపంచం శూన్యమై పోయింది. నీకు చేతనైతే నా కొడుకును నిర్దోషిగా నిరూపించి—పోలీసుల బారినుండి విడిపించి—తిరిగి నా జీవి

తంలో వెలుగును నింపు. శూన్యాన్ని అంతం చేయి....”
అందామె.

“పోలీసులు నీ కొడుకు హంతకుడని అన్నారంటే అందుకేమైనా ఆధారాలుండాలి గదా!” అన్నాడు కిల్లర్.

“రోజూ రాత్రిపూట పడుకునేముందు గవర్రాజుగారు మంచినీళ్ళలో ఏదో మందు కలుపుకుని త్రాగుతాడు. అది మా అబ్బాయే యిస్తాడు. ఆ పూట అందులో విషం కలిసింది. గ్లాసుమీద మావాడి వేలిముద్రలున్నాయి. విషంలేనప్పుడూ వాడి వేలిముద్రలుంటేవని ఎంత చెప్పినా పోలీసులు వినిపించుకోలేదు....” అంది జగదాంబ. అప్పుడప్పుడే ఆమె కళ్ళు చెమ్మగిల్లడం ప్రారంభించాయి.

“హత్య చేయడానికి కారణముంటూ ఉంటుందిగదా! నీ కొడుకుకంత పెద్ద కారణమేముంటుంది?”

“వాడికి అయిదేళ్ళప్పుడు నే నీయింటికి వచ్చాను. అప్పట్నించీ వాడీ యింట్లో ఒక పిల్లాడిలాగే పెరిగాడు. గవర్రాజుగారు వాడిని కన్నకొడుకులా అభిమానించారు. పెంచారు. చదివించారు. వాడికి ఆయనంటే గౌరవముంది. కృతజ్ఞత వుంది....”

“మరైతే అతడాయన్నెందుకు చంపుతాడు?”

“అదే నేను పోలీసులకు చెప్పుకున్నాను....”

“అందుకు పోలీసులేమంటారు?”

“గవర్రాజుగారు రాసిన విల్లుగురించి వాళ్ళు చెబుతున్నారు....”

“విల్లులో ఏముంది?”

“ఆస్తినంతా ఆయన తన భార్య శాంతకూ, ముగ్గురు కొడుకులకూ పంచాడు. ఒక్క పైస కూడా మా అబ్బాయికి రాయలేదు. అయితే అందులో ఆశ్చర్యమేముంది?

నేనీ యింట్లో వంటమనిషిని. రఘురాం వంటమనిషి కొడుకు. ఎంత అభిమానమున్నా వంటమనుషులకీ, పని వాళ్ళకీ ఆస్తుల్లో వాటాలిచ్చేవాళ్ళు అరుదు. రఘురాంకు గవర్రాజు గారి మీద కోపం వచ్చిందంటే అర్థం లేదు. కానీ పోలీసులలాగంటున్నారు....”

“అందుకు పోలీసులకేమైనా ఆధారాలున్నాయా?”

“గవర్రాజు గారబ్బాయిలు చెప్పిందాన్నిబట్టి పోలీసుల లాగనుకున్నారు. రఘురాం వాళ్ళ దగ్గర గవర్రాజు గారిని నానామాటలూ అన్నాట్ట. ఇంత ఆస్తినీ తను తనవాళ్లకే అంటగట్టాలనుకోవడం పచ్చి స్వార్థం అన్నాట్ట. మాటల సందర్భంలో రెచ్చిపోయి ఆయన్ని చంపేస్తానని కూడా అన్నాట్ట....” జగదాంబ ఆగి ఏడ్వడం మొదలు పెట్టింది.

కిల్లర్ ఆమె మాటలు శ్రద్ధగా విన్నాడు.

కథలో ఏదో తిరకాసుంది. రఘురాం గవర్రాజు ఆస్తిలో వాటా వస్తుందని ఎలా ఊహించాడు? జగదాంబకూ గవర్రాజుకీ ఏమైనా వ్యవహారముందా?

ఆ విషయమలాగుంచితే హత్య చేయాలన్న ఉద్దేశ్యమున్నవాడెప్పుడూ తగిన జాగ్రత్తలో ఉంటాడు. ముందుగా తన మనసులోని మాటను బైటకు రానివ్వడు. ఆవేశంలో ఇష్టం వచ్చినట్లు వాగేవాడు నేరాలు చెయ్యడు.

జగదాంబ ఏడుపు ఆపేక— “గవర్రాజు గార'బ్బాయిలకీ—రఘురాంకీ మనస్పర్థలున్నాయా?” అనడిగాడు కిల్లర్.

“లేవు....”

“ఎలా చెప్పగలవు?”

“చెప్పాలంటే గవర్రాజుగా రబ్బాయిలకున్న

వినయం, శాంతం మా వాడికి లేవు. వీడెంత చాకిరీ అయినా చేస్తాడు కానీ మాట పడడు. పైగా నోటి దురుసుతనముంది. రఘురాంని వాళ్ళెప్పుడూ మంచిగా అర్థం చేసుకున్నారు తప్ప యెప్పుడూ పల్లెత్తు మాటన లేదు.

గవర్రాజు గారి భార్య శాంత అంటే వాడికి నాకంటే యెక్కువ గౌరవభావం. ఆవిడ వాణ్ని గారాల కొడుకును చూసినట్లు చూసుకునేది. వాడేమన్నా పడేది. వాడికిష్టమైనవన్నీ చేసి పెట్టేది. ఈ యింట్లో యెవరైనా నాలుగురోజు లుంటే గవర్రాజు గారికి నలుగురు పిల్లలను కునేవారు. వారిలో రఘురాంకి గారమెక్కువ అనుకునే వారు. నన్ను మాత్రం అంతా వంటమనిషిగానే భావించారు. ఎందుకంటే నేను నా అంతస్థు తెలుసుకుని మసిలే దాన్ని. ఎంత చెప్పినా రఘురాంకి అంతస్థు తెలుసుకుని మసలడం వచ్చేదికాదు...."

"అయితే గవర్రాజు కొడుకు అబద్ధం చెప్పి ఉండరు...."

జగదాంబ ఒక్కక్షణం ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"రఘురాం ఆ హత్య చేశాడని వాళ్ళు కూడా నమ్ముతున్నారా?"

"ఆఁ" అంది జగదాంబ.

"అందుకు వాళ్ళకేవో ఆధారాలుండే ఉండాలి. వాళ్ళంతా మంచివాళ్ళని నువ్వే అంటున్నావు...."

"ఎంత మంచివాళ్ళైనా యెవరి స్వార్థం వారికుంటుంది. ఇంట్లో హత్య జరిగింది. రఘురాం ఆ హత్య చేశాడనడానికి ఆధారాలున్నాయి. దీన్నింతటితో వదిలేస్తే

సరిపోతుంది. రఘురాంమీద ఎంత అనుమానం పెరిగితే వారికంత లాభం. ఇప్పుడు రఘురాం నిర్దోషని నిరూపించాలంటే—తీగ లాగితే డొంకంతా కదిలినట్లవుతుంది. అందువల్ల నష్టం గవర్రాజుగారి కుటుంబానికే!" అంది జగదాంబ.

"నీ కెవరిమీదయినా అనుమాన ముందా...."

"పాపం మాటలు అనలేను. వాళ్ళందరూ పుణ్యాత్ములు. హత్యలు చేసేరకాలు కారు...."

"వాటం చూస్తే యింట్లోవాళ్ళే యెవరో హత్య చేసివుంటారనిపిస్తోంది. ఒకవేళ మీ అబ్బాయే చేశాడేమో!"

"వాడికి కుటుంబమంటే ప్రాణం.... ఈ కుటుంబానికింత దుఃఖం కలిగించే పని చేస్తాడని నేననుకోను...." అంది జగదాంబ.

"నీలో నిజయితీ వుంది. కృతజ్ఞత వుంది. నిన్నూ, నీ కొడుకునూ దేవుడు తప్పక రక్షిస్తాడు...." అన్నాడు కిల్లర్.

"నువ్వు రక్షించలేవా?" అంది జగదాంబ.

"ఆ దేవుడు నన్ను నీ దగ్గరకు పంపాడేమో...." అని.... "ఒక్కసారి పాత పేపర్లు చూపిస్తావా?" అనడిగాడు కిల్లర్.

"తప్పకుండా...." అంటూ ఓ గదిలోకి వెళ్ళి ఓ కట్ట తెచ్చి అతడిముందు పడేసింది జగదాంబ. కిల్లర్ ఆత్రుతగా వెతికాడు. అతడి క్కావలసిన పేపరూ దొరికింది, సమాచారమూ దొరికింది.

"నీ కారణంగా ఈ రోజొక నిరపరాధి రక్షింపబడుతున్నాడు...." అన్నాడు కిల్లర్.

"మా రఘురాంని కూడా రక్షించు బాబూ...." అందామె.

"తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను...." అని—"అన్నట్లీ యింట్లో ఎవరూ వున్నట్లు లేదే?" అన్నాడు కిల్లర్.

"తను పోతే కర్మకాండ పుట్టినూర్లో జరగాలని ఆయన కోరిక. ఇక్కడకు దగ్గర్లోనే వున్న వేమవరం ఆయన పుట్టిన గ్రామం...."

"అదాయన తండ్రి ఊరా? అత్తవారి ఊరా?" అన్నాడు కిల్లర్.

"రెండూ ఒకటే ఆయనకు. భార్యాభర్తలవి ఇరుగు పొరుగిళ్ళు...."

"సరే—...." అంటూ లేచాడు కిల్లర్.

"నువ్వు వేమవరం వెళ్ళొద్దు. కర్మకాండ అయ్యాక వాళ్ళే యిక్కడకు వస్తారు. పోలీసుల క్కూడా వాళ్ళు అలాగే చెప్పారు...." అంది జగదాంబ.

"సరే!" అన్నాడు కిల్లర్.

"బాబూ! నువ్వు నిజంగా నా కొడుకు తరఫున పని చేస్తావా?" అంది జగదాంబ. ఆమె కళ్ళలో ఆశ పక్కనే అనుమానం కూడా వుంది.

"ఎందుకు నీ కా అనుమానం?"

"నేను ఫీజు ఇచ్చుకోలేను...."

"ఫీజు నేను దేవుడి నుంచి రాబట్టగలనులే— సెలవు...."

కిల్లర్ వెళ్ళిపోతూంటే జగదాంబ అతడి వంకే చూసింది. ఇప్పుడామె కళ్ళలో ఆశ పక్కన అనుమానానికి బదులు ఉత్సాహముంది.

3

"అయామ్ డిటెక్టివ్ కిల్లర్"!

ఇన్‌స్పెక్టర్ విశ్వనాథ్ చేతులు చాపి షేక్‌హేండిస్తూ "గ్లాడ్ టూ మీటూ్య!" అన్నాడు.

ఇద్దరూ యెదురెదురుగా కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

"చెప్పండి—" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"గజరాజు హత్య కేసు విషయంలో యిలా వచ్చాను...."

"ఏమిటి మీ ఇంట్రెస్టు...."

"ఎవరూ నన్ను నియమించలేదు...." అంటూ కిల్లర్ అతడికి జరిగింది చెప్పి—"రఘురాం గురించి నాకు కాస్త జాలి పుట్టింది—" అన్నాడు.

"కానీ మీ రతడికి సాయపడలేరు. ఇది చాలా స్ట్రయిట్ కేసు...."

"మైక్రోస్కోపుతో చూస్తే నున్నటి ఉపరితలం కూడా ఎత్తుపల్లాలతో నిండివుంటుంది. ఒక అమాయకుణ్ని రక్షించడంకోసం మనం మైక్రోస్కోపు వాడక తప్పదు...."

విశ్వనాథ్ నవ్వి—"మీ అభిప్రాయంతో ఏకీభవించ లేను. కానీ మీకు సహకరించగలను. రఘురాం నిజంగా అమాయకుడయితే—అది మీరు ఋజువుచేస్తే నాకూ సంతోషమే! నాకు సంబంధించినంతవరకూ పరిశోధన పూర్తి అయింది..." అన్నాడు.

"మీ పరిశోధన గురించి తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు కిల్లర్.

"ష్యూర్!" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

అతడు కిల్లర్‌కు తన యిన్వెస్టిగేషన్ వివరాలు వినిపిం

చాడు.

ముందు గవర్రాజు భార్య శాంతాదేవి!....

ఆమె గొంతు దుఃఖంతో పూడుకుపోయి వుంది.

హత్య జరగడానికి రెండ్రోజులకు ముందామె పుట్టింటికి వెళ్ళింది. అదీ రఘురాం బలవంతంమీద! రఘురాంకు తన జాతకంలో ఏదో లోపముందని అనుమానం. వేమవరంలో రామలింగేశ్వరాలయ మొకటుంది. అక్కడ పూజ చేయించుకుంటే యెంతటినష్ట జాతకుడికీ—మంచి రోజులు వస్తాయని ఒకసారి శాంతి అతడికి చెప్పింది. ఇప్పుడు తన పేరున ఆ పూజ చేయించమని వాడామెను కోరాడు. ఆ పూజ శాంతాదేవి స్వయంగా తన గురించి చేయించాలన్నాడు.

“నా భవిష్యత్తు గురించి నా కన్నతల్లి కంటే ఎక్కువగా మీరు బాధ పడుతున్నారు. మీరు చేయిస్తేనే నాకు పూజ ఫలిస్తుంది....అన్నాడు వాడు....అది నిజమేననుకున్నాను. వాడి కడుపులో ఇంకెటి దారుణం ఉన్నదని నాకు తెలియదు....” అందామె ఏడుస్తూ.

హత్య జరిగినప్పుడామె వేమవరంలోనే ఉంది. కబురు తెలిసి యిక్కడకు వచ్చింది. తర్వాత పోలీసులు భర్త శవాన్నప్పగించగానే తిరిగి వేమవరం వెళ్ళిపోయింది.

ఆమెకు రఘురాం అంటే ఏహ్యభావం లేదు. వాడినామె ముద్దుగా దుడుకు వెధవ అని చెప్పింది. వాడికామె వద్ద కన్నతల్లిని మించిన చనువుంది. అందుకామె కారణం చెప్పింది.

ఇంట్లో ముగ్గురు వర్రాళ్ళున్నప్పుడు ఆ ఈడు వర్రాదే యెంకొక డుంటే—వాడు అంతస్థులో తక్కువ మని

పైతే—వాణ్ని పూర్తిగా పనివాడిలాగే చూడాలి. లేదా సమాన స్థాయివ్వాలి. మధ్యరకంగా చూస్తే వాళ్ళు మానసికంగా దెబ్బతింటారు. అందుకే చిన్నతనం నుంచీ ఆమె వాణ్ని కన్న కొడుకులాగే పెంచింది.

"వాడు మిమ్మల్ని కన్నతల్లిగానే భావించాడా?" అనడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్ విశ్వనాథ్.

"లేదు. వాడికి నా దగ్గర చనువుంది. గారాం చేసేవాడు. మారాం చేసేవాడు. కానీ మాటి మాటికీ— నేను నీ కొడుకును కాదుగా! నీ వంటమనిషి కొడుకునుగా.... అనేవాడు. అయితే యేం....నీకా తేడా కనిపించలేదుగా అంటే...."అదే తేడా?" అనేవాడు....వాడు మనసులో యేదో మథనపడుతూండేవాడని నాకు తెలుసు...."

"అదేమిటో తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించలేదా?"

"ప్రయత్నించాను. వాడికి తండ్రి లేడు. తల్లి విధవ. తండ్రి లేని లోటు యెన్నో రకాలుగా ఫీలవుతూండేవాడు...."

"ఎన్నో రకాలుగా అంటే?"

"ఉదాహరణకు వాడి తల్లి విధవ. మామూలుగా ఆమెను గౌరవించినప్పటికీ శుభకార్యాలకూ వాటికీ ఆమెను యెదురురానిచ్చేవాళ్ళు కాదు. మన సంప్రదాయంలో విధవపట్ల ఉండే దురాచారాలన్నీ ఆమెపట్ల మేము పాటించాం. ఎందుకంటే మేము సంప్రదాయం పాటించే మనుషులం. అందులో తప్పొప్పుల గురించి ఆలోచించే అలవాటులేదు....ఒకసారి వాడు నాతో యీ విషయమై వాదనకు దిగాడు. ఈ సంప్రదాయం అర్థం లేనిదన్నాడు. అర్థం లేకపోయినా పాటించడం అలవాటై

పోయిందనాన్నను. అప్పుడు వాడు...." అని ఆమె మళ్ళీ ఏడ్వడం మొదలెట్టింది.

"ఏమయింది మేడమ్?"

"నువ్వు కూడా విధవ అయితే నీ కా అలవాటులోని బాధ అర్థమవుతుంది....అన్నాడు...." అందామె యేడుస్తూనే.

"అప్పుడు మీరేం చేశారు?"

"వాడిని నానా తిట్లూ తిట్టాను. వాడు కూడా వెంటనే అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయి—రాత్రికి వచ్చి క్షమార్పణ అడిగాడు."

"వాడిని మీరు క్షమించారా?"

"కుసంస్కార వెధవ. వాడి నోటికి అడ్డు అదుపు వుండవు. అంతేనని అప్పుడనుకున్నాను తప్పితే వాడి కడుపులో ఇంతటి దురూహ వుందని ఊహించలేకపోయాను."

కిల్లర్ ఆ టేపు విని భారంగా నిట్టూర్చి "ఒక వంట మనిషి కొడుక్కి ఏ యింట్లోనూ ఇలాంటి ఉన్నతస్థానం లభించదు...." అన్నాడు.

"దానికీ మన కేసుకూ సంబంధం లేదు. మీరు గవ్రాజుగారి పెద్దబ్బాయి జగదీవ్ తో ఇంటర్వ్యూ వినండి...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

జగదీవ్ వయసులో రఘురాం కంటె రెండేళ్ళు పెద్ద. మెకానికల్ ఇంజనీరింగ్ ఫస్టు క్లాసులో ప్యాసై ఆ తాలూకునే ఆటోమొబైల్ గ్యారేజి తెరిచాడు. అది చక్కగా రన్ అవుతోంది. స్వయంగా ఏదైనా ఫ్యాక్టరీ పెట్టాలని ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడికి రఘురాం అంటే అభిమానముంది.

"షార్ట్ టెంపర్డ్ ఫెలో!" అంటాడతడు.

వయసులో పెద్దవాడని అతణ్ణి రఘురాం ఏ మాత్రం గౌరవించేవాడు కాదు. ఎప్పుడైనా హడావుడి అయితే అతడి పనులు మిగతా యిద్దరు తమ్ముళ్ళూ చేసి పెట్టేవారు తప్పితే రఘురాం చేసేవాడు కాదు. ముఖ్యంగా బట్టల ఇస్త్రీ, బూట్ పాలిష్ వంటివి చేయడం అతడు చిన్నతనంగా భావించేవాడు.

“వాడిలో ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సుంది. అది పోగొట్టడానికి చాలా ప్రయత్నాలు చేశాం. నేనే ఒకసారి వాడి బూట్లు పాలిష్ చేసి—బట్టలు ఇస్త్రీ చేశాను. అప్పుడు వాడు నన్ను మెచ్చుకోలేదు పైగా అది ట్రాప్ అన్నాడు. ఒకసారి నేనలా చేస్తే సిగ్గుపడి వాడు ఆ పనులు చేయడం మొదలెడతాట్ట. అలా అవి వాడికి అలవాటై పోతాయట. వాడిని పనివాడి స్థాయికి దింపడమే నా ఆశయమట. కానీ ఆ ట్రాప్ కు వాడు లొంగనన్నాడు....”

“చాలా చిత్రమైన సైకాలజీ ...అలాంటి వాడిని మీరెలా భరించగలిగారు?” అనడిగాడు విశ్వనాథ్.

“వాళ్ళు మాకు బాగా దూరపు బంధువులు. భర్త పోయి ఎవరూ ఆదరించేవారు లేకపోతే అమ్మ ఆ తల్లీ కొడుకులను మా యింటికి తీసుకువచ్చింది. తల్లీ కొడుకులిద్దరివీ విపరీత మనస్తత్వాలు. ఎంత సమంగా చూసినా ఆమె ఇంట్లో ఒక వంటమనిషిగానే వుండిపోయింది. తను మాకు బంధువునని కూడా ఆమె చెప్పుకోదు. అది మాకు చిన్నతనమంటుంది. ఆమె కొడుకేమో—ఎంత గౌరవంగా చూసినా మమ్మల్నవమానిస్తూనే వుంటాడు. వాడినే సైకాలజిస్టుకో చూపించకపోవడమే మేము చేసిన పెద్ద పొరపాటు....”

"పొరపాటంటే ఏ విధంగా పొరపాటు?"

"వాడిని మేమెంత ఎక్కువ చేసినా వాడికి అనుమానం. ప్రతిదానికీ కారణాలు వెతికి బాధపడేవాడు. అలాగని తక్కువచేస్తే సహించేవాడు కాదు...."

"ఎప్పుడైనా అతణ్ణి మీరు తక్కువ చేశారా?"

"అదేంకాదు. పుట్టిన రోజుకు బట్టలు వాడినే కొనుక్కోమంటే— నేనైతే చౌకలో కొనుక్కుంటానని ప్లాన్ చేశారు అంటాడు. ఏదైనా కొనిస్తే—నన్నడిగితే యింతకంటే మంచిది కొనుక్కుంటానని భయపడ్డారంటాడు...."

"తల్లి అతడిని మందలించేది కాదా?"

"అసలు వాళ్ళు పుట్టినరోజుకని నీకు బట్టలెందుకు కొనాలిరా? అని ఆవిడ వాడిని మందలించేది. అందుకు బదులుగా వాడు—అసలు వాళ్ళని కొనమని యెవరడిగారు—అనేవాడు. వాడి నెగెటివ్ ఎప్రోచ్‌ని మాటల్లో నెగ్గడం కష్టం...."

"అదిసరే...ఎప్పుడయినా రఘురాంని మీరు తక్కువ చేసిన సందర్భం వుందా? అతడి అనుమానం ప్రకారం కాకుండా—ఎవరికైనా అలా అనిపించే సందర్భం...."

జగదీప్ సాలోచనగా "ఊ..." అని—"నాన్నగారి విల్లు తప్ప యింకేమీ నాకు గుర్తు లేదు...." అన్నాడు. అతడు విల్లు గురించి వివరించినవన్నీ జగదాంబ కిల్లర్‌కి చెప్పినవే!

"అంటే... అతడు మీ ఆస్తిలో వాటా ఆశించాడన్న మాట."

"అలాగనుకుందుకు లేదు. ప్రతి విశేషాన్నీ తనకు వ్యతిరేకంగా అన్వయించుకుని బాధపడడం వాడి అల

వాటు. అలాగే నేనూ అనుకున్నాను. వాడి నోటికి అదుపులేదని తెలిసినవాణ్ణి కాబట్టి—మీ నాన్నను చంపినా పాపంలేదని వాడంటే నేను చలించలేదు...." అన్నాడు జగదీష్.

"రఘురాంకి అన్యాయం జరిగిందని మీకూ అనిపించిందా?"

"లేదు. మా ఆస్తిలో వాడు వాటా ఆశించడం చాలా అన్యాయం. మా యింట్లో వాడికి నిలువ నీడనిచ్చాం. మాతో సమంగా మర్యాద చేశాం. అటుపైన వాడి బ్రతుకు వాడు బ్రతకాలి....గౌరవమిస్తే హక్కులు పొందాలనుకోవడం వాడికి న్యాయం కాదు.."

"ఈ హత్య అతడే చేసివుంటాడని మీరు నమ్ముతున్నారా?"

"నమ్మడానికి కష్టమైన విశేషమిది. కానీ ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో నమ్మక తప్పదు...."

కిల్లర్ ఈ తీర్పు విని నిట్టూర్చి—"ఈ యింట్లో మనుషుల ప్రవర్తన అపురూపంగా ఉంది. ధర్మాత్ములు కాని పక్షంలో వీళ్ళు నయవంచకులై వుండాలి—" అన్నాడు.

తర్వాత విశ్వనాథ్ గవర్రాజు రెండోకొడుకు మాధవ్ ఇంటర్వ్యూ వినిపించాడు.

మాధవ్, రఘురాం లిద్దరూ సమవయస్కులు. రఘురాం కంటె మాధవ్ రెండు క్లాసు లెక్కువ. అదీ అతడు సైన్స్ గ్రూప్. రఘురాంది మామూలు బియ్యే.

రఘురాం అస్తమానూ సైన్సుని తిడుతూండేవాడు. సైన్సు సృష్టినే నాశనం చేయడానికే పుట్టిందని అతడి వాదన. బాగాచదివితే ఎక్కడ సైన్సు చదవాల్సివస్తుందోనని భయపడి తను శ్రద్ధగా చదవడంలేదని చెప్పేవాడు

రఘురాం. మాధవ్ రఘురాం అభిప్రాయంతో ఏకీభవించేవాడు. అయితే రఘురాం మాధవ్ మంచితనాన్ని అంగీకరించేవాడు కాదు—ముఖ్యంగా అరుణ విషయంలో.

"అరుణ ఎవరు?" విశ్వనాథ్ అడిగాడు.

"అరుణ నన్ను ప్రేమించింది. చాలా మంచిపిల్ల. నా కోసం మా యింటికి వచ్చేది. ఆరంభంలోనే ఆమెకూ రఘురాంకూ భేటీ పడింది. ఆమె అతడి నసహ్యించుకోబోతే నేను వివరంగా రఘురాం గురించి చెప్పాను. అప్పుడామెకు అతడంటే జాలి వేసింది. అతడెలా ప్రవర్తించినా అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించసాగింది. అదే అపార్థానికి దారితీసింది...."

"అంటే?"

"రఘురాం అరుణ తనను ప్రేమిస్తోందనుకుని భ్రమపడ్డాడు. ఆ విషయం నాకు చెప్పాడు. నేను వెంటనే అతడిలో అపోహను తొలగించడానికి ప్రయత్నించాను. దాంతో అతడు సరాసరి అరుణనే వెళ్ళి అడిగాడు. ఆమెకు యేం చెప్పాలో తెలియలేదు. మొహమాటానికి ఊ అంది. అరుణకూ నాకూ పెళ్ళి చేయాలని పెద్దలూ అనుకుంటున్నారు. అయితే రఘురాం వెళ్ళి తను అరుణను పెళ్ళి చేసుకుంటానని నాన్నగారికే చెప్పేశాడు. ఆయన శాంతంగా అతడి మాటలు విని—"సరే లే! నేను అరుణతో మాట్లాడుతాను—" అని అతణ్ణి పంపేశారు.

తర్వాత అరుణతో మాట్లాడారు. అరుణ నన్ను తప్ప యెవరినీ పెళ్ళి చేసుకోనని ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది. దాంతో నాన్నగారు రఘురాంని పిలిచి నానా మాటలూ అన్నారు. అరుణ మళ్ళీ అతడి కళ్ళ బడలేదు. రఘురాం

అనుమానం—మా నాన్నగారు నయానా భయానా అరుణను బెదిరించి అతడికి వ్యతిరేకంగా తయారుచేశారని. అరుణను నా కాకుండా చేశారు. ఆయన ప్రాణాలు తీస్తానని నాతో ఒకసారి అన్నాడు. వాడికలా మాట్లాడ్డం కొత్తకాదు కాబట్టి నేనప్పుడు పట్టించుకోలేదు. కానీ అన్నంత పనీ చేశాడు వాడు........" అన్నాడు మాధవ్.

"మంచివాడు మాధవుడు....యిక ఉపేంద్రుడి ఇంటర్వ్యూ కూడా వినిపించు ..." అన్నాడు కిల్లర్.

గజరాజు మూడో కొడుకు ఉపేంద్ర. అతడు వయసులో రఘురాం కంటె రెండేళ్ళు చిన్న. కానీ ఇద్దరూ క్లాస్ మేట్స్. ఉపేంద్రకు అతడితో సరదాగానే ఉండేది.

అన్నయ్యా అని పిలిస్తే—పిలిస్తే నీకు నేను అన్ననై పోతానా అనేవాడు రఘురాం.

"పిలిస్తేఅయినాకాకపోయినా పిలవకపోతే కాకుండా పోతావుగదా" అని ఉపేంద్ర అంటే-"మనమిద్దరం ఒకే క్లాసు చదువుతున్నాం—నువ్వు నన్ను అన్నయ్యా అని పిలిస్తే అన్నదమ్ములిద్దరూ ఒకే క్లాసు చదువుతున్నారనీ—అన్నకు చదువు బాగా రాలేదనీ అంతా అనుకుంటారు. అలా అనుకోవాలని నువ్వు నన్ను అన్నయ్యా అని పిలుస్తున్నావు...." అని రఘురాం పెడర్థాలు తీసేవాడు.

"పోనీ తమ్ముడూ అని పిలవనా?" అని ఉపేంద్ర అంటే—"వయసులో అన్ననయినా—బుద్ధినిబట్టి తమ్ముడని నన్ను చిన్నబుచ్చాలనే నీ ఉద్దేశ్యం!" అంటూ మళ్ళీ పెడర్థాలు తీసేవాడు రఘురాం.

"అంటే మీ యిద్దరికీ పడేదికాదా?" అనడిగాడు

విశ్వనాథ్.

"ఎందుకు పడేదికాదు? నేనంటే అతడికి ప్రాణం. నేను కలగజేసుకోకుండా వుంటే అందరి దగ్గరా నన్నూ మా కుటుంబాన్నీ విపరీతంగా పొగిడేవాడు. ఒకసారి క్లాసులో ఓ గూండా కుర్రాడు నా జోలికి వచ్చాడని ప్రాణాలకు తెగించి వాడిమీదకు వెళ్ళి చావుదెబ్బలు తిన్నాడు. మహా మొండిమనిషి....'

"అతడంటే నీకిష్టమేనా?"

"ఇష్టమే కానీ కంపెనీకి చాలా బోర్. ఆ సమానూ ఏదో అసంతృప్తితో బాధపడేవాడు. నా దగ్గరయితే— తను వయసులో పెద్దయినా చిన్న క్లాసు చదువుతున్నానని బాధపడేవాడు. అప్పుడు నేను మా క్లాసులో ఉన్న రఘురాం కంటె పెద్ద వయసువాళ్ళని గురించి చెప్పేవాణ్ణి. అతడది విని—వాళ్ళంతా మొద్దు వెధవలు. నాకూ వాళ్ళకూ పోలికేమిటి అనేవాడు.

ఇంతకీ అతడి బాధంతా యేమిటంటే—తను చాలా తెలివయిన వాడిననీ—తండ్రి లేకపోవడంవల్ల తన తెలివి తేటలు రాణించడంలేదనీ! తండ్రిలేని వాళ్ళెవరూ పైకి రావడంలేదా అని నేనంటే—"నీకూ తండ్రి లేకపోతే తప్ప నా పరిస్థితి అర్థంకాదు. నీ కర్థమయ్యేలా నేను చేస్తానే!" అన్నాడు. నిజంగానే అంత పనీ చేశాడు...."

ఈ చేపు విన్నాక కిల్లర్ నిట్టూర్చాడు.

హత్య రాత్రి జరిగింది. సుమారు ఎనిమిది గంటల సమయంలో, ఆరోజు గవర్రాజు భార్య శాంతాదేవి ఊళ్ళోనే లేదు. పెద్దకొడుకు జగదీవ్ గ్యారేజి మూసే కాక యింటికి రాకుండా తిన్నగా క్లబ్బుకు వెళ్ళాడు.

రెండోవాడు మాధవ్ ఆఫీసునుంచి తిన్నగా యింటికి రాకుండా అరుణలో మొదటి ఆట సినిమాకు వెళ్ళాడు. మాధవ్‌కి ఒక నేషనలైజ్డ్ బ్యాంకులో గ్రాడ్యుయేటవగానే ఉద్యోగం దొరికింది. ఆఖరివాడు ఉపేంద్ర ఆ రోజు సాయంత్రం యిల్లువదిలి—మర్నాడుదయమే తిరిగి వచ్చాడు. అతడు తన స్నేహితుడైన గురుమూర్తి ఇంట్లో ఆ రాత్రంతా పేకాడాడు.

అంటే—మొత్తం నలుగురికీ పటిష్టమైన యెలిబీలున్నాయి. ఇంక మిగిలినవారిద్దరు. ఇద్దరిలో జగదాంబ రాత్రి ఏడింటికే గుడికి వెళ్ళి అక్కడ హరికథ విని—పన్నెండుగంటల ప్రాంతాల తిరిగివచ్చింది. ఎలిబీ లేని వాడు రఘురాం ఒక్కడే!

"కేసు క్లీనుగా లేదూ!" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"చాలా క్లీన్‌గా ఉంది. ఎంత క్లీన్‌గా ఉందంటే - యెవరో మన కోసం క్లీన్ చేసిపెట్టారా అని కూడా అనిపిస్తోంది!"

"మైక్రోస్కోపు తీయకండి....!" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"తియ్యనుగానీ ఒక్కక్షణం నాతో కలిసి ఆలోచించండి...." అన్నాడు కిల్లర్.

"చెప్పండి—" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"గవర్రాజింట్లో వాళ్ళంతా పరమ మంచివాళ్ళనిపిస్తోంది. ఆ యింట్లో పెరగడానికి రఘురాం యెంతో అదృష్టవంతుడై ఉండాలి. అంతటి అదృష్టాన్నివిధంగా కాలరాచుకుంటాడా ఎవడైనా?" అన్నాడు కిల్లర్.

"ఇంకో కోణంలోంచి ఆలోచించి చూడండి...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"మీరే చెప్పండి...."

"ఆ యింట్లో అందరూ ఎంతో మంచివాళ్ళు. ఆ కారణంగా తనూ వారిలో ఒకడేనన్న భ్రమతో పెరిగాడు రఘురాం. గజరాజునే తండ్రిగానూ, శాంతాదేవిని తల్లిగానూ భావించసాగాడతడు. అలాంటి పరిస్థితుల్లో గజరాజు విల్లు రాశాడు. ఆ కుటుంబంలో ఒకడిగా పెరిగిన తాను ఆ కుటుంబాని కేమీ కాదని రఘురాం గ్రహించాడు. విల్లు అతడిలో దావానలాన్ని రేపింది. ఇంట్లోని వారెవ్వరూ అదొక విశేషంగా కూడా భావించలేదు. రఘురాం ఆ యింట్లోని సుఖశాంతుల్ని తొలగించి తన గుండెల్లోని దావానలాన్ని వారితో కలిపి పంచుకోవాలనుకున్నాడు..."

"మీ ఊహ బాగుంది..." అన్నాడు కిల్లర్.

"ఊహకాదిది. నా స్తవంలో జరిగినదదే! అలాగే నేను ఛార్జిషీట్ ఫైల్ చేయబోతున్నాను...."అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"కంగారుపడకండి. ఒక బిందువు చుట్టూ ఉండే కోణముల మొత్తం మూడువందలఅరవై డిగ్రీలుంటుంది. మీరింకా చాలా కోణాల్లోంచి విషయాన్ని పరిశీలించలేదు...."

"చెప్పండి. వింటాను...."

"గజరాజు హత్యజరిగిన రోజున శాంతాదేవి పుట్టింటికి వెళ్ళింది. జగదీష్ క్లబ్బులో గడిపాడు. మాధవ్ ప్రియురాలితో సినిమాకు వెళ్ళాడు. ఉపేంద్ర స్నేహితులతో పేకాడుతున్నాడు. ఒక్కరూ ఇంట్లో లేరు. ఇది కాకతాళీయమే నంటారా?"

"మీ ప్రశ్నకు జవాబిచ్చేముందు మరో కాకతాళీయం

కూడా చెబుతాను. రఘురాం తల్లి జగదాంబ కూడా హరికథకు వెళ్ళింది ..." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"అయితే?"

"ఈ నాలుగూ కాకతాళీయంగా జరగడానికో సెంట్రల్ పాయింటుంది. అది శాంతాదేవి పుట్టింటికి వెళ్ళడం...."

"శాంతాదేవి ఆ యింట్లో బైండింగ్ ఫోర్స్. ఆమె లేకపోతే ఒక్కరూ తిన్నగా యింట్లో వుండరు. శాంతాదేవి ఊళ్ళో లేనప్పుడల్లా ఇలా జరగడం పరిపాటి. అందుకు సాక్ష్యాలున్నాయి...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"ఎవరు చెప్పారు?"

"జగదాంబ...."

కిల్లర్ నిట్టూర్చి—"జగదాంబ రఘురాం తల్లి. ఆమె సాక్ష్యాన్ని నమ్మవచ్చు. ఏ తల్లీ కావాలని కొడుక్కు పనికివచ్చే సమాచారాన్ని చెడగొట్టే తప్పుడు సాక్ష్యమివ్వదు...." అన్నాడు.

"ఒప్పుకున్నారు కదా—ఇప్పుడు గుర్తు తెచ్చుకోండి. శాంతాదేవిని రఘురాం బలవంతంగా వేములవరం పంపించాడు. శాంతాదేవి చెప్పిన ఈ మాటలు జగదాంబ సాక్ష్యంలో ధృవపడ్డాయి...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"అంటే రఘురాం ముందుగా పథకం వేసుకుని ఈ హత్య చేశాడంటారు? చేస్తే ఏం సాధించాడంటారు?" అన్నాడు కిల్లర్.

"హత్య చేసినవాళ్ళందరూ ఏదైనా సాధించగలరని మీ అభిప్రాయమా?"

"పోనీ నా ప్రశ్న మారుస్తాను. ఏం సాధించాలనుకున్నాడు?"

"ఇందాక నే చెప్పాను. తన మనసులో రేగిన అశాంతి —ఆ కుటుంబంలో కూడా వ్యాపించాలన్నది అతడి అభిప్రాయం. ఆ స్త్రీలో తనకు వాటా రాకపోవడంతో అతడు తిన్న దెబ్బ సామాన్యమైనది కాదు...."

"మై డియర్ విశ్వనాథ్! కేసు మీ రనుకున్నంత సులభంకాదు. ఎక్కడో ఏదో తిరకాసుంది. ఆ కుటుంబం రఘురాం నంత ప్రత్యేకంగా ఎందుకు ట్రీట్ చేసింది? కేవలం మంచితనమేనా అందుకు కారణం? ఆ కుటుంబం నుంచి మంచిని మాత్రమే కాక ఆ స్త్రీని కూడా రఘురాం ఎందుకు ఆశించాడు?....ఏదో బలమైన కారణముండాలనిపించడం లేదూ?"

విశ్వనాథ్ నవ్వి—"లేదు!" అన్నాడు.

"మీరు ఫైలు క్లోజ్ చేసే మూడ్ లో వున్నారు. ఒకసారి వెళ్ళి గవర్రాజు వ్యక్తిగత జీవితం గురించి తెలుసుకోరాదూ?" అన్నాడు కిల్లర్.

"ఎందుకు?"

"ఆయనకే డైరీ అయినా రాసే అలవాటుంటే— అందులోంచి ఏ రహస్యాలైనా బయటపడవచ్చు. నేను రఘురాం హంతకుడు కాదని అనడంలేదు. హత్య చేయడానికి మీరు చూపుతున్న కారణం సరిపోదంటున్నాను". గవర్రాజు డైరీల్లో ఆ రహస్యం దొరకవచ్చు—న అన్నాడు కిల్లర్.

"అలాగని నాకు అనిపించడంలేదు...."

"ఈ కేసులో నా కింట్రస్టుంది. నాకు మీరు సహాకరిసే ఆ పేరంతా మీదే! సహాకరించకపోతే ఇబ్బంది పడేదీ మీరే!" అన్నాడు కిల్లర్.

"అల్ రైట్ — నేనే వెళ్ళి గవర్రాజిల్లు పరిశోధించి వస్తాను..." అంటూ లేచాడు విశ్వనాథ్,

"ఈలోగా నేను రఘురాంతో కాసేపు మాట్లాడ తాను—" అన్నాడు కిల్లర్.

4

"నా పేరు కిల్లర్. నేను నిన్ను రక్షించాలని వచ్చాను...."

రఘురాం విషాదంగా నవ్వి—"నన్నెవ్వరూ రక్షించ లేరు ...." అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"గవర్రాజుగారు నాకు తండ్రి వంటివాడు. ఆయనకు నా చేతుల్తో నేనే విషం యిచ్చాను........" అన్నాడు రఘురాం.

"ఎందుకని?"

"నేనిస్తున్నది విషమని నాకు తెలియదు...."

"అదెలా జరిగింది?"

"నేను నీళ్ళు తెచ్చాను. ఆయనందులో టాబ్లెట్స్ వేసుకున్నారు. అవి కరిగేదాకా నేను స్పూనుతో కలి పాను. ఆయన తాగారు. పడుకున్నారు. మరి లేవలేదు. మర్నాడు డాక్టరొచ్చి గతరాత్రి ఎనిమిది గంటలకే ఆయన పోయాడన్నారు. అంటే ఆ మందుకే ఆయన పోయారన్న మాట...."

"కానీ ఆయనవద్ద ఆ గదిలో ప్రాణంతీసే విషమేదీ లేదని ఋజువయింది...." అన్నాడు కిల్లర్.

"అవును. అందుకే నన్నెవరూ రక్షించలే రన్నాను...."

"నువ్వు నాకు పూర్తిగా నిజం చెబితే నేను నిన్ను

రక్షిస్తాను...." అన్నాడు కిల్లర్.

"నేను నిజమే చెబుతున్నాను...." అన్నాడు రఘురాం.

"ఆ నిజం చాలదు...."

"ఇంకా ఏం కావాలి?"

"గవర్రాజు భార్య, ముగ్గురు కొడుకులు ఎంతో మంచివాళ్ళుగా నటిస్తూ నీ గురించి పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుకు విషం నూరిపోశారు. వాళ్ళు నువ్వే హంతకుడివని ఋజువు చేయాలని చూస్తున్నారు. అంతా కలిసి కూడబలుక్కుని నీమీద అబద్ధాలు చెప్పారు. నువ్వు తలచుకుంటే ఆ అబద్ధాలను పటాపంచలు చేయవచ్చు...."

"వాళ్ళు నా గురించి అబద్ధాలెందుకు చెబుతారు....?"

"ఎందుకంటే హత్య వాళ్ళందరూ కూడబలుక్కుని చేశారు. నిన్నందులో యిరికించారు. వాళ్ళంటే గౌరవభావంతో నువ్వు నీ జీవితాన్ని త్యాగం చేస్తున్నావు. నిజానికి హంతకుడు వాళ్ళ నలుగురిలోనే వున్నాడు....

"ప్లీజ్ షటప్!" అన్నాడు రఘురాం ఆవేశంగా— "వాళ్ళెవరూ హత్య చేయలేదు. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. హత్యజరిగిన సమయంలో ఇంట్లో నేనొక్కడినే ఉన్నాను...."

"అది నిజమే.... కానీ రాత్రికి గవర్రాజు వేసుకునే టాబ్లెట్సు రెండింటిని ఎవరైనా మార్చి వుండవచ్చు.... అలాంటి అవసరం ఎవరికుంది?"

"ఎవ్వరికీ ఆ అవసరం లేదు. ఇంటి మొత్తంమీద గవర్రాజుగారిని చంపాల్సిన అవసరం నాకు తప్ప ఇంకెవ్వరికీ

లేదు...."

"అయితే నీ నేరాన్నొప్పుకుంటున్నావా?"

"ఇన్స్పెక్టర్ విశ్వనాథ్ యేం కోరితే అది చెబుతానని యెప్పుడో మాటిచ్చాను...." అన్నాడు రఘురాం.

"పోలీసు దెబ్బలకు భయపడ్డావా?"

"ఊఁ" అన్నాడు రఘురాం నిర్లక్ష్యంగా.

"నిన్ను నేను రక్షించాలనుకొన్నాను. కానీ నువ్వు సహకరించడం లేదు—" అన్నాడు కిల్లర్ నిట్టూర్చి.

"ఓ. మంచి కుటుంబాన్ని అనుమానించడంవల్ల మీరు నన్ను రక్షించలేరు...." అన్నాడు రఘురాం.

"గవర్రాజు కుటుంబ సభ్యులను నువ్విప్పటికీ అభిమానిస్తున్నావా?"

"ఉరికంబంమీద చివరిక్షణాల్లో కూడా నేను నా కుటుంబ క్షేమము గురించే ప్రార్థించుకుంటాను. నాకింకేమీ అవసరంలేదు. మీరు వెళ్ళొచ్చు—" అన్నాడు రఘురాం.

5

"రఘురాంతో మాట్లాడేరా?" అన్నాడు విశ్వనాథ్. అతడి కన్నుల్లో ఇప్పుడు కొత్త ఉత్సాహం కనబడుతోంది.

"మాట్లాడేను "

"ఏమనిపించింది?"

"మంచి మనిషి.... మొండి మనిషి...."

"హంతకుడు కూడా!" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"అది మీ ఊహ!"

"ఊహ కాదు. మీ సూచనకు చాలా చాలా థాంక్స్! గవర్రాజుకు డైరీ రాసే అలవాటు లేదు. కానీ

అక్కడ వెతగ్గా ఆయన బీరువాలో ఓ కాగితం దొరికింది. అది రఘురాం ఆయనకు రాసిన ఉత్తరం...." అంటూ విశ్వనాథ్ కిల్లర్ కో కాగితం అందించాడు.

"గవర్రాజు గారూ!

మీ వ్యవహారం శృతిమించి రాగాన పడుతోంది. ఇకమీదట నేను సహించేది లేదు. నేను మీ కాలుకింది చెప్పులా పడివుంటా ననుకోకండి. మా అమ్మ జోలికి మరోసారి వచ్చారో మీ రక్తం కళ్ళ జూస్తాను....

మీ

రఘురాం—"

ఇదీ ఆ ఉత్తరంలో రాసివున్న విశేషం.

"రఘురాం తల్లి వయసులో వుండగానే గవర్రాజింట్లో అడుగు పెట్టింది. శాంతాదేవి నామె అక్క అని పిలిచేది. అంటే గవర్రాజుకి సంబంధించినంతవరకూ— ఆమెకు వయసు, వరస కుదిరాయి. అంటే చాలా ఏళ్ళుగా వారిరువురి మధ్య అక్రమసంబంధం కొనసాగుతోంది. ఇది ఇంట్లో అందరికీ తెలిసే వుండాలి. రఘురాం నా యింట్లో అందరూ ప్రత్యేకంగా గౌరవించారంటే అందు కారణం అది వారి అసహాయత అయుండాలి. రఘురాం గవర్రాజు వాటాలో ఆస్తి నాశించాడంటే అందు కారణం కూడా ఈ అక్రమసంబంధమే అయుండాలి. జగదాంబ కా యింట్లో గవర్రాజు రెండవభార్య స్థానమిచ్చి ఉండాలి. గవర్రాజంటే ఇంట్లో అందరికీ బెదురుంది. భయముంది. రఘురాంకా యింట్లో లభించిన ప్రత్యేక స్థానాని కిదీ కారణం...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"ఈ ఉత్తరం రఘురాం రాశాడని గ్యారంటీ ఏమిటి?" అన్నాడు కిల్లర్.

"మీరొక్క నిముషం యిక్కడ కూర్చోండి ..." అంటూ విశ్వనాథ్ లోపలకు వెళ్ళాడు. కిల్లర్ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

ఈ హత్య ఎవరు చేసివుంటారు?

సాక్ష్యాలన్నీ రఘురాంకి వ్యతిరేకంగా వున్నాయి. కానీ కిల్లర్ కి రఘురాం యీ హత్య చేసి వుండడనిపిస్తోంది.

గవర్రాజు భార్యబిడ్డల్లో అతి మంచితనం కనబడుతోంది. ఆ మంచితనం వెనుక కృత్రిమత్వం వుందేమో తెలియదు. రఘురాం వారి మంచితనాన్ని నమ్ముతున్నాడు. తను సాయపడతానన్నా నిరాకరించాడు. గవర్రాజు కుటుంబం అతడి గురించి చెప్పిన నిజాలన్నీ నిజాలనే అతడూ అన్నాడు. ఎందుకు?

రఘురాం ఎవరినో ఈ నేరాన్నుంచి తప్పించడం కోసం తన జీవితాన్ని త్యాగం చేస్తున్నాడా! అలా అనుకుందామంటే రఘురాం దుడుకుస్వభావం అందుకడ్డు వస్తోంది. అతడు ప్రతి విషయానికీ ఆ కుటుంబ సభ్యుల ననుమానిస్తూనే వచ్చాడు. అలాంటివాడు వారి కోసం త్యాగమెందుకు చేస్తాడు?

కిల్లర్ ఆలోచిస్తూండగానే విశ్వనాథ్ తిరిగివచ్చి—
"రఘురాం ఒప్పుకున్నాడు. ఈ ఉత్తరం తనే రాశాట్ట" అన్నాడు.

"తన తల్లికీ గవర్రాజుకీ అక్రమ సంబంధముందని అతడొప్పుకున్నాడా?" అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా.

"లేదు. వాళ్ళిద్దరి చనువునూ తానపార్థం చేసుకుని

అలా ఉత్తరం రాశాట్ట. ఈ ఉత్తరం కోర్టులో బయట పెట్టవద్దన్నాడు. అది తన తల్లికీ, గవర్రాజు గారికీ చెడ్డ పేరు తెస్తుందని అతడి భయం...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"గవర్రాజు గారిని చంపినవాడు ఆయనను గురించి బాధపడడ మెందుకు? ఆయనకు చెడ్డ పేరు వస్తే నేం?" అన్నాడు కిల్లర్.

"మీరు రఘురాంని ప్రశ్నిస్తారా?" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"అవసరం లేదు. మీరు అరుణని ప్రశ్నించారా?"

"అరుణ అంటే మాధవ్ ప్రియురాలే కదా! ఆమె నుంచి యే సమాచారమూ లభించలేదు...." అన్నాడు విశ్వనాథ్.

అతడు సమాధానమిచ్చిన తీరునుబట్టి ఆ విషయ మతడు సీరియస్ గా తీసుకోలేదని కిల్లర్ కి అర్థమయింది. అతడు లేచి నిలబడి_"ఆమెనుంచి నేను యేమైనా సమాచారం రాబట్టగలనని అనుకుంటున్నాను,...." అన్నాడు.

6

కిల్లర్ అరుణను కాలేజీలో కలుసుకున్నాడు. ఆమెకు తానెవరో చెప్పి దగ్గర్లో వున్న పార్కుకు తీసుకొని వెళ్ళాడు.

"మిస్ అరుణా! నువ్వు చాలా సమాచారం దాచి పెట్టావు. అందువల్ల రఘురాం అనే నిరపరాధి ఉరికంబ మెక్కుతున్నాడు. నువ్వు నిజం చెప్పకపోతే ఆ ఉసురు నిన్ను జీవితాంతం వెన్నాడుతుంది...."

"నే నేమీ దాచి పెట్టలేదు...."

"నువ్వేం దాచావో నాకు తెలుసు. నిజంగానే నువ్వు

రఘురాంని ప్రేమించావు. లేకుంటే అతడు పొరబడి వుండేవాడు కాదు...."

"అబద్ధం...."

"మీ యింట్లోవాళ్ళకు భయపడి నువ్వలాగంటున్నావు. రఘురాంనే నువ్వు ప్రేమించావు. మాధవ్ నిన్ను ప్రేమించాడు. మీ యింట్లోవాళ్ళు నిన్నతడికే యిచ్చి పెళ్ళి చేయాలనుకుంటున్నారు. రఘురాంకు తనింట్లో వున్న స్థానం స్పష్టంగా తెలియడం కోసమే—గజ్రాజ్ విల్లు వ్రాశాడు. అవునా?"

"అదంతా నాకు తెలియదు."

"నిజం చెప్పు అరుణా! నువ్వు నేరాన్ని గజ్రాజ్ మీదకు నెట్టేసి—ఆ విషయం రఘురాంకి చెప్పావు కదూ!"

"నాకేమీ తెలియదు...."

"నువ్వు నాకు నిజం చెబితే ఏ ప్రమాదమూ వుండదు. లేకుంటే ఈ కేసులో నీ పేరుకూడా పత్రికల కెక్కేలా చేయగలను...." అన్నాడు కిల్లర్.

"నేను చెప్పే నిజంవల్ల మీకేం ప్రయోజనం?"

"ఒక అమాయకుడి ప్రాణాలు రక్షించడం...."

"రఘురాం మీరనుకున్నంత అమాయకుడు కాదు."

"ఇతర విషయాల్లో యెలాంటి మాయలు తెలిసినా—హత్య విషయంలో అతడు అమాయకుడని నా భావం...."

"నిజం చెబుతాను. మీరెవ్వరికీ చెప్పకూడదు" అంది అరుణ.

"ఊఁ."

"నేను రఘురాంని ప్రేమించాను. మాధవ్ నన్ను ప్రేమించాడు. ఆ విషయం తెలియగానే రఘురాం నాకు దూరం కావడం మొదలుపెట్టాడు. నేనతణ్ణి ప్రేమించాను. తనకంటే మాధవ్ అన్నివిధాలా మెరుగని అతడన్నాడు. ఆ విషయం నేను చూసుకోగలనన్నాను. చివరిసారిగా అతడు—నీ తలిదండ్రులు యిష్టపడి పెళ్ళిచేస్తే నీతో పెళ్ళికి నేను యిష్టపడతానని అన్నాడు. అమ్మానాన్నా అందుకొప్పుకోరని అతడికి తెలుసు...."

"నువ్వు నీ తలిదండ్రుల నొప్పించడానికి ప్రయత్నించలేదా?"

"ప్రయత్నించాను. అతడికీ ఆస్తిలో వాటా వుంటే యివ్వడానికి మా వాళ్ళ కభ్యంతరంలేదు. అదే నేను రఘురాంకి చెప్పాను. ఆ తర్వాతే గవర్రాజుగారు విల్లు వ్రాశారు. ఆ విల్లు విషయంలో నా అనుమానం రఘురాం పాత్ర వున్నదని!"

"అంటే?"

"రఘురాంకి ఆ యింట్లో ఎవరన్నా విపరీతమైన అభిమానం. మాధవ్ నతడు మరీ ఎక్కువ అభిమానిస్తాడు. మాధవ్ కోరిక తీర్చడం కోసం అతడలా విల్లు వ్రాయమని గవర్రాజుగారికి చెప్పి ఉండవచ్చునని నే ననుకున్నాను."

కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా—"విల్లు గురించి అలిగి రఘురాం గవర్రాజును హత్య చేశాడని అంతా అనుకొంటున్నారు. నువ్వీ విషయం పోలీసులకు మొదట్లోనే చెప్పవలసింది" అన్నాడు.

"మా వాళ్ళు పోలీసుల దగ్గర నోరెత్తవద్దన్నారు" అంది అరుణ.

"అయితే రఘురాం గజరాజు నెందుకు హత్య చేసాడు?"

"ఏమో—అతడీ హత్య చేయలేదేమో...."

"నీ అభిప్రాయం చెప్పు.... స కా ర ణం గా చెప్పాలి...."

అరుణ సాలోచనగా—"అతడికి దగ్గరగా వెళ్ళాలని ప్రయత్నించాను కానీ నన్నతడు దూరంగానే వుంచాడు. అతడి గురించి నాకంటే లేఖకు బాగా తెలుస్తుంది...." అంది.

"లేఖ ఎవరు?"

"రఘురాంకి తాజా ప్రియురాలు...." అంది అరుణ అదోలా.

"ఈ విషయం నాకెవరూ చెప్పలేదే?" అన్నాడు కిల్లర్.

"మనిషి దుడుకుగా కనిపించినా చాలా విషయాల్లో రఘురాం గుట్టుగా వుంటాడు. అతడు చెప్పకపోతే లేఖ విషయం నాకు తెలిసుండేది కాదు."

"నాకు లేఖ అడ్రసు కావాలి."

7

లేఖ ఓ ప్రైవేట్ కంపెనీలో స్టెనో టైపిస్టు. ఒంటరిగా వుంటోందామె. ఉదయం ఆరింటి నుంచి మధ్యాహ్నం రెండింటివరకూ ఆఫీసులో వుంటుందామె.

మూడుగంటల సమయంలో ఇంట్లో కలుసుకున్నాడు కిల్లర్ ఆమెను.

రూపురేఖల్లో సామాన్యంగా వుంటుంది లేఖ. సన్నగా నాజూగ్గా—వయసిచ్చిన అందంతో ఆకర్షణీయంగానే వుంటుందామె.

కిల్లర్ ఆమెకు తన్ను తాను పరిచయం చేసుకొన్నాడు.

"మీకు నా గురించి యెవరు చెప్పారు?" అందామె కంగారుగా.

"కంగారుపడకు. నేను రఘురాంగురించి కొంత సమాచారం సేకరించాలని వచ్చాను. నీ పేరు పోలీసులదాకా రానివ్వనులే...." అన్నాడు కిల్లర్.

"నే నేమి సమాచార మివ్వగలను?"

"రఘురాం ఎలాంటివాడు?"

"చాలా మంచివాడు."

"గవర్రాజు కుటుంబం గురించి అతనేమయినా చెప్పాడా?"

"ఆ కుటుంబమంటే అతడికి ప్రాణం."

"అసలు నీకూ అతడికీ పరిచయ మెలాగయింది?"

"సినిమా హాలువద్ద....నాతో స్నేహితురాలుంది. ఇద్దరికీ కలిసి ముందుగా నేను టికెట్సు తీసుకొన్నాను. చివరిక్షణం అది రాలేకపోయింది. ఆ టికెట్ నేను రఘురాంకు అమ్మాను" అంది లేఖ.

"తర్వాత?"

"అతడే నాతో పరిచయం పెంచుకొన్నాడు. నా అందాన్ని పొగుడుతూండేవాడు. అతడిలో ఏదో ఆకర్షణ వుంది...."

"నువ్వతడిని ప్రేమించావా?"

"ప్రేమించేదాన్నేమో....కానీ...."

"ఊఁ."

"ముందతడే ప్రేమ ప్రసక్తి తీసుకొనివచ్చాడు...." లేఖ ఆలోచిస్తూ అంది__"ఆ ప్రస్తావన చాలా నిరుత్సా

హాంగా వుంది. అరుణ అనే అమ్మాయి అతణ్ని ప్రేమిస్తోందిట. అరుణను గజరాజుగా రబ్బాయి మాధవ్ ప్రేమిస్తున్నాట్ట. తను రంగంలోంచి తప్పుకుందుకు—కొన్నాళ్ళు నేను అతడికి ప్రియురాలిగా ఉండాలన్నాడు...."

"అందుకు నువ్వొప్పుకున్నావా?"

"నటించడానికి నా అహం దెబ్బతింది. కోపంగా నేను అతడి నడిగాను—"నటనకు తప్ప నిజానికి ప్రియురాలిగా నేను పనికిరానా? అని. దానికతడు బదులుగా తనకా అదృష్టం లేదన్నాడు."

"ఎందుకట?"

"అతడొక ప్రమాదకరమైన కార్యక్రమం తలపెట్టాడుట. అందువల్ల తను ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవచ్చు' ఉరికంబ మెక్కవచ్చు....అన్నాడు. అంటే హత్య చేయబోతున్నాడని నేనూహించలేదు."

"హత్య చేయకుండా ఉరికంబ మెక్కుతాడనుకున్నావా?" అన్నాడు కిల్లర్ వెంటనే.

లేఖ తడబడి—"రఘురాం మాట్లాడే పద్ధతి వేరే విధంగా వుంటుంది. అతడు ప్రధానమంత్రిని చంపుతానన్నా సీరియస్‌గా తీసుకోలేము...." అంది.

కిల్లర్ లేఖను మరికొన్ని ప్రశ్నలు వేశాడు. దాన్నిబట్టి అతడి కర్ధమైనదిది.

అరుణకు తనపై విరక్తి కలగాలని అతడు లేఖనాశ్రయించాడు. లేఖ అతడిపై ఆశలు పెంచుకోకుండా తనకేదో ప్రమాదముందని చెప్పాడు. ప్రమాదముందో లేదో లేఖకు తెలియదు.

"అతడు అబద్ధం చెప్పాడని నీ అనుమానమా?"

"ఊఁ."

"ఎందుకలా అనుకున్నావు?"

"నాగమణి వలలో పడినవాళ్ళలా అబద్ధాలే చెబుతారు...."

"నాగమణి ఎవరు?"

"ఆమె ఎవరో నాకు తెలియదు. కానీ ఎక్కడుంటుందో తెలుసు...."

"ఆమెకూ రఘురాంకీ సంబంధ మేమిటి?"

"ఇద్దరూ తరచుగా కలుసుకునేవారు...."

"నీకెలా తెలుసు?"

"నేనతణ్ని వెన్నాడి కనిపెట్టాను...."

"నువ్వతణ్ని ఎందుకు వెన్నాడావు?"

లేఖ చటుక్కున కన్నీళ్ళు తుడుచుకొని—"నేనతణ్ని ప్రేమించాను. అతడు నాకు దూరం కావడం నా దురదృష్టం...." అంది.

కిల్లర్ ఇంక ఆమెను ప్రశ్నించదల్చుకోలేదు. నాగమణి అడ్రసడిగి తెలుసుకున్నాడు.

8

అందమైన చిన్న బంగళా అది. కిల్లర్ కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించగానే ఓ అందమైన యువతి తలుపు తీసింది.

"నాగమణి నువ్వేనా?" అన్నాడు కిల్లర్.

"అవును—...." అందామె వయ్యారంగా కదుల్తూ.

"నా పేరు కిల్లర్. నేను డిటెక్టివ్ ను."

"లోపలకు రండి—" అంది నాగమణి.

కిల్లర్ ఆమె ననుసరించి లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. ఆమె అతడికోసం ఫ్రిజ్ లోంచి లింకా తెచ్చిచ్చింది. కిల్లర్ డ్రింక్ తాగుతూ—"రఘురాం గురించి

నీతో మాట్లాడాలని వచ్చాను..." అన్నాడు.

"రఘురాం ఎవరు?"

"నీకు తెలిసిన వ్యక్తి!"

నాగమణి ఒక్క క్షణం ఆలోచించి—"చనువుగా నువ్వని పలకరిస్తే—మంచి సరదా మనిషయుంటారను కున్నాను. ఎవరో రఘురాం గొడవ యిప్పుడెందుకూ?" అంది.

"అయితే నేనిక్కడికెందుకొచ్చానని నీ ఉద్దేశ్యం?"

"నాదగ్గర కందరూ ఎందుకొస్తారో మీరూ అందుకే వచ్చారనుకుంటున్నాను...." అంది నాగమణి నర్మ గర్భంగా నవ్వుతూ.

"అందరూ ఎందుకొస్తారో నాకు తెలియదు...."

"డిటెక్టివ్ నంటున్నారు ఊహించండి."

"నువ్వు వేశ్యవా?" అన్నాడు కిల్లర్ తడుముకో కుండా.

"ఆ పేరంటే నా కిష్టముండదు...."

"అయితే ఎవరు నువ్వు?"

"డబ్బుకు దొరకనివి కొన్ని ఉన్నాయీ ప్రపం చంలో. వాటిలో సుఖసంతోషాలు ముఖ్యమైనవి. నే నిక్కడ సుఖసంతోషాల నమ్ముతాను...."

"అది వేశ్యలు చేసేపని?"

"వేశ్యలవద్ద సుఖసంతోషాలు దొరుకుతాయన్నది భ్రమ. నావద్ద అలా కాదు. అయి చూజ్ మై కస్టమర్స్ ఆలోన్!" అంది నాగమణి.

"అంటే?"

"నావద్ద సుఖసంతోషాలు కొనుక్కోవాలన్న మనిషి ముందుగా నాకు నచ్చాలి. నాకు నచ్చిన మనిషిని నా

పెర్సనల్ డాక్టరు పరీక్షిస్తాడు. డాక్టరంగీకరించాక నే నేను నా కస్టమర్ కి సుఖసంతోషాల నమ్మతాను. అందుకు మూల్యం యెక్కువే! అది నా సుఖసంతోషాల కోసం!" అంది నాగమణి.

"నీకు కస్టమర్సున్నారా?"

"ఉన్నారు కాబట్టే నేనిలా ఘనంగా బ్రతుకుతున్నాను...."

"నీ కస్టమర్సు నిజంగా నీ నుంచి సుఖశాంతులు పొందుతున్నారా?"

"నా ఆకర్షణ ఎటువంటిదంటే నాతో అనుభవాన్ని పంచుకొన్న ప్రతి మగాడూ నన్ను శాశ్వతంగా తనదాన్ని చేసుకోవాలని ఆత్రులు చూస్తాడు. అందుకెంత మూల్యాన్నయినా చెల్లించడానికి సిద్ధంగా వుంటాడు" గర్వంగా అంది నాగమణి.

"నీ జీవితం సిగ్గుపడవలసిన పద్ధతిలో నడుస్తోంది...." అన్నాడు కిల్లర్.

"నా సిగ్గుకు వెల వుంది. నా సిగ్గులు మీరు చూడాలనుకొంటే ముందు నా డాక్టర్ని కలవండి. అటు పైన వెయ్యి రూపాయలు ఫీజు కట్టండి...."

"వెయ్యి రూపాయలా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు కిల్లర్.

"మీ బోటి యువకులకు నేనిచ్చే కన్సెషన్ అది. పురుషుడి వయసు పెరిగిన కొద్దీ నా ఫీజు కూడా పెరుగుతుంది."

"థాంక్స్ ఫర్ యువర్ కన్సెషన్ ....మరోసారి డబ్బు తీసుకొని యిక్కడకు వస్తాకానీ—ప్రస్తుతం నాకు రఘురాం గురించి చెప్పు!" అన్నాడు కిల్లర్.

"రఘురాం ఎవరో నాకు తెలియదు!"

"గజ్రాజు గారిని హత్య చేసిన రఘురాం!"

నాగమణి తెల్లబోయి—"వాడా—అవును.... వాడి పేరు రఘురామే!" అంది.

"రఘురాం గురించి నీకు తెలిసింది చెప్పు."

"వాడంటే నాకు అసహ్యం...." అంది నాగమణి.

"ఎందుకని?"

"తీరుమార్చుని నా జోలికి వచ్చాడు వాడు."

కిల్లర్ సాలోచనగా—"జోలికి రావడం అంటే?" అన్నాడు.

"వాడు చాలా దుడుకు మనిషి...." అంది నాగమణి.

"నిన్నేమైనా చేశాడా?"

"బెదిరించాడు."

"ఏమని?"

"చంపేస్తానని!"

"ఎందుకు?"

"నేను వ్యాపారం మానుకోవాలట...."

"నీ వ్యాపారంవల్ల అతడికేం నష్టం?"

"అదే నేనూ అడిగాను. దానికి జరులు చెప్పాడు. గజ్రాజు గారి కుటుంబమంటే అతడికి ప్రాణమట."

"అయితే?"

"గజ్రాజు గారు నా వలలో పడి ఆస్తిని నాశనం చేస్తున్నాట్ట. అందుకని నేను వ్యాపారం మానేయాలిట...."

కిల్లర్ తెల్లబోయి—"ఏమన్నావూ?" అన్నాడు.

నాగమణి మళ్ళీ చెప్పింది.

"గవర్రాజు గారు నీ కష్టమరా?"

"అవును."

"ఆయన ఆస్తిని నీ కోసం నాశనం చేస్తున్నాడా?"

"వచ్చినప్పుడల్లా ఆయనవద్ద నుంచి మూడు వేలు ఫీజు వసూలు చేస్తాను. నెలకు నాలుగుసార్లైనా వస్తాడాయన. ఆస్తిని నాశనం చేస్తున్నానని ఆయననుకోవడం లేదు. సుఖసంతోషాలు కొనుక్కుంటున్నానని ఆయన భావిస్తున్నాడు."

"రఘురాం కెలా తెలిసిందీ విషయం?"

"మాధవ్ చెప్పాడుట. మాధవ్ గవర్రాజు గారి రెండో కొడుకు."

కిల్లర్ ఉలిక్కిపడి—"మాధవ్ నిన్ను కలుసుకొన్నాడా?" అన్నాడు.

"లేదు. అతడికి నన్ను కలుసుకోవాలంటే అసహ్యమట. తన తండ్రిని వదిలిపెట్టకపోతే ప్రాణం తీస్తానని బెదిరించమన్నాట్ట. అందుకని రఘురాం నా దగ్గరకు వచ్చేట్ట...."

"నువ్వేం చేశావ్?"

"సాధారణంగా ఏ గొడవల్లోనూ తల దూర్చడం నా కిష్టముండదు. అందుకని రఘురాంను ఆకర్షించడానికి ప్రయత్నించాను. యూస్‌లెస్ ఫెలో! ఎందరో నాకోసం వేలకువేలు పోస్తూంటే—నాకై నేను ప్రయత్నించినా అణుమాత్రం కూడా లొంగలేదు.

'అప్పుడు నేను పద్ధతి మార్చాను. కళ్ళ నీళ్ళతో—

"గవర్రాజు ముసలాడు. ఆయనంటే నాకు ఎలర్జీ. గతి

లేక వళ్ళమ్మకొని బ్రతుకుతున్నాను. ఆయన నన్ను పోలీసుల కప్పగిస్తానని బెదిరించి బలవంతంగా నా దగ్గరకు వచ్చి వెడుతున్నాడు. ఆయన బారినుంచి రక్షించావంటే నీ మేలు మరిచిపోను' అన్నాను.

వాడు నా మాటలు నమ్మి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తర్వాత వాడిక్కడికి రాకుండా కట్టుదిట్టం చేశాను. వాడొచ్చిన ఛాయలూ లేవు. ఆ తర్వాత గవర్రాజు గారి హత్యగురించి తెలిసింది."

"రఘురాం నిజంగా గవర్రాజు గారిని చంపి ఉంటాడా?"

"నాకేం తెలుస్తుంది?" అంది నాగమణి.

"నీకు తెలిసిందంతా చెప్పావు గదా—చాలా థాంక్స్!" అంటూ లేచాడు కిల్లర్.

"మరి కాసేపు కూర్చోండి—" అంది నాగమణి.

"నీ సమయం వృధా చేయడం నా కిష్టంలేదు!" అన్నాడు కిల్లర్.

"అయ్యో! మీవంటివారితో కబుర్లు చెప్పడం నాకెంతో సరదా. చాలా కాలానికి సరదా తీరింది...." అంది నాగమణి.

"అయితే మళ్ళీ ఇంకోసారి వస్తాను. వెయ్యి రూపాయలు కూడా తెస్తాను...." అన్నాడు కిల్లర్.

9

"హలో మిస్టర్ కిల్లర్! మీరు కలిశాక ఈ కేసుకు మరింత బలమేర్పడింది. గవర్రాజు గారి స్నేహితు డొకాయన చూస్తూండగా—గవర్రాజు గారు రఘురాంను దవడ మీద కొట్టాడుట. అప్పుడు రఘురాం ఆయనవంక క్రూరంగా చూసి—మీరు చేయగలిగింది మీరు చేశారు.

నేను చేయగలిగింది నేనూ చేస్తాను—అని వెళ్ళిపోయాట్ట.
హాత్యకు నాలుగురోజుల ముందు జరిగిందిట యిది...."
అన్నాడు విశ్వనాథ్.

"ఈ సాక్ష్య మెక్కడ దొరికింది మీకు?" అన్నాడు
కిల్లర్.

"రఘురాం చెప్పాడు...."

"ఎందుకు?"

"అతడి హృదయంలో పూర్తి పరివర్తన కలిగిందిట.
తనకూ గవర్రాజుకూ మధ్య జరిగిన గొడవల గురించి
అతడు ఒక్కొక్కటే సాక్ష్యాలు చెప్పి—పోలీసులు
తనపై కేసు బలపర్చుకొందుకు పనికివస్తా యన్నాడు"
అన్నాడు విశ్వనాథ్.

కిల్లర్ నవ్వి—"నాతో రండి! రఘురాంచేత కొత్త
నిజాలు బయట పెట్టిస్తాను...." అన్నాడు.

విశ్వనాథ్ ఆశ్చర్యంగా — "కొత్త నిజాలంటే?"
అన్నాడు.

"నాతో రండి!" అన్నాడు కిల్లర్.

విశ్వనాథ్ అతడిని రఘురాం వద్దకు తీసుకొని
వెళ్ళాడు. రఘురాం కిల్లర్ వంక చూసి ఆదోలా
నవ్వాడు.

"మిస్టర్ రఘురాం! ఈ కేసును నేను పరిశోధించాను.
నువ్వు నిర్దోషివని తెలిసింది—" అన్నాడు కిల్లర్.

"అయితే దోషి ఎవరు?" అన్నాడు రఘురాం.

"మాధవ్?"

రఘురాం నవ్వి-"మీపరిశోధన తప్పు....!"అన్నాడు.

"అయితే నీకు తెలిసిన దోషి ఎవరు?"

"నే నే!"

"నువ్వు కాదు. మాధవ్ ని రక్షించాలని అతడు చేసిన నేరాన్ని నీమీద వేసుకొన్నావు"

"అలాగని ఎవరు చెప్పారు?"

"ఎవరు చెబితే నేం— మొత్తం జరిగిందంతా నాకు తెలిసింది."

"మీకు తెలిసినది తప్పు...."

"నాకు బలమైన సాక్ష్యాలున్నాయి."

"ఏమిటవి?"

"మాధవ్ నిన్ను నాగమణి వద్దకు పంపించేక...."

కిల్లర్ యేదో అనబోగా—"నాగమణి మీ కెలా తెలుసు?" అన్నాడు మధ్యలో ఆపి.

కిల్లర్ గర్వంగా నవ్వి—"నాకు కర్ణపిశాచి అన్నీ చెప్పిందిలే. మాధవ్ నిన్ను నాగమణి వద్దకు పంపి హెచ్చరించాడు. అందువల్ల ఫలితం కనబడలేదు. అప్పుడు తనే ఓసారి నాగమణిని కలుసుకొన్నాడు. నాగమణి తెలివిగా—తన నా ముసలివాడి బారినుండి రక్షించమని మాధవ్ నడిగింది. మాధవ్ ఇంటికి వెళ్ళి తండ్రితో మాట్లాడాడు. తండ్రి కోపం వచ్చి మొత్తం ఆ స్తంతా నాగమణి కిచ్చేస్తా నన్నాడు. అప్పుడు మాధవ్ తండ్రిని హత్య చేశాడు. ఇందులో నువ్విరుక్కున్నావు. నీకు నేను సాయంగా ఉన్నాను. భయపడకు. నీకు తెలిసిన నిజం చెప్పి నాకు సహకరించు. మాధవ్ నీ మెడచుట్టూ ఉరి బిగుసుకోవాలని చూస్తున్నాడు. మనం అతడి మెడచుట్టూ ఉరి బిగిసేలా చేద్దాం!" అన్నాడు.

"మాధవ్ నా మెడచుట్టూ ఉరి బిగించాలనుకోడు!" రఘురాం.

"ఎందుకనుకోడు? ఒకే దెబ్బకు రెండు పిట్టలు. జాని

నికి అరుణ నిన్నే ప్రేమించిందని అతడికి తెలుసు. నువ్వు బ్రతికుండగా తనామెను పెళ్ళి చేసుకొన్నా—ఆమె ప్రియుడు జీవించే వున్నాడన్న విషయం మాధవ్ ను బాధిస్తూనే వుంటుంది. అటు వయసుకాని వయసులో ఆస్తిని తగలేస్తున్న తండ్రినీ—ఇటు తన ప్రేయసి మనసారా ప్రేమిస్తున్న ప్రియుణ్ణీ ఒకేసారి ప్రపంచంనుంచి తప్పించాలని మాధవ్ ప్లాను వేశాడు. ఫలితం గవర్రాజు హతుడయ్యాడు. నువ్వు హంతకుడి వయ్యావు...."

"మీ కథకు ఋజువు లేదు...." అన్నాడు రఘురాం.

"ఇంకా ఋజువులున్నాయి నాకు. తన ప్రవర్తనను సమర్థించుకొనేందుకు గవర్రాజు కాంతాదేవి శీలం మంచిది కాదన్నాడు. అందులో నిజం ఎంతున్నప్పటికీ—మాధవ్ రక్తం మరిగిపోవడానికి అదీ ఒక కారణం...."

"అంతా అబద్ధం!" అరిచాడు రఘురాం.

"ఇది అబద్ధమే అనుకో! కానీ ఈ అబద్ధమే రేపు వార్తాపత్రికలలో మొదటి పేజీలో వుంటుంది. నగరమంతా చర్చనీయాంశమవుతుంది...."

రఘురాం ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతడు కిల్లర్ వంక అదోలా చూసి—"సాక్ష్యాలు నాకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నాయి. హత్య నేను చేశానని ఒప్పుకొంటున్నాను. మీరు కాదంటా రెందుకు?" అన్నాడు.

"మై నేమీజ్ కిల్లర్. అయాం ది కిల్లర్ ఆఫ్ ది లైస్ అండ్ ఫాల్స్ హుడ్...."

"నో—యూ ఆర్ ది కిల్లర్ ఆఫ్ ట్రూత్...." అని—"నేను హంతకుడినని గోల పెడుతూంటే మీ రెందుకు నమ్మరు?" అన్నాడు రఘురాం దీనంగా.

"గవర్రాజు కుటుంబం మంచిదంటున్నారంతా. అంత మంచి కుటుంబంలో ఉండి—ఆ కుటుంబ సభ్యుల్లో ఒకరిని హత్య చేసేవాడు నరరూప రాక్షసుడయుండాలి. నువ్వు నరరూప రాక్షసుడివంటే ఎట్టి పరిస్థితిల్లోనూ నే నంగీకరించలేను...."

"అదా మీ సందేహం?" అన్నాడు రఘురాం—
"నే నిప్పుడు పూర్తిగా నిజం చెబుతాను. మీ సందేహాలన్నింటికీ సమాధానం దొరికే నిజం...."

"చెప్పు...."

"గవర్రాజుగారి కుటుంబంలోని వారందరూ దేవతామూర్తులు. ఇంచుమించు అనాథవంటి నన్ను వారు చూసిన తీరు యెవరికైనా అసాధ్యం. వారితో నే నెలా ప్రవర్తించినా—వారిలో యెవరన్నా నాకు ప్రాణం.

కొద్దిమాసాల క్రితం గవర్రాజుగా రెలా పడ్డారో నాగమణి వలలో పడ్డారు. నాగమణి కోసం డబ్బును మంచినీళ్ళలా ఖర్చు చేయడం ప్రారంభించారు. ఇంట్లో ఎవ్వరికీ ఈ విషయం తెలియదు. మాధవ్ కి కూడా తెలియదు.

మాధవ్ పంపాడని చెప్పి నేను నాగమణిని కలుసుకున్నాను. ఆమె నా మాటలు వినలేదు. ఆ తర్వాత గవర్రాజుగారికి నచ్చజెప్పాలని చూశాను. నాగమణి లేనిదే బ్రతకలేననీ ఈ విషయం కాంతాదేవికి చెప్పవద్దనీ ఆయన నన్ను కోరారు.

నే నప్పుడు నాగమణిని చంపేస్తానని బెదిరించాను. నాగమణి వంటిమీద ఈగ వాలినా తను సహించనన్నారాయన. నాగమణి చనిపోతే—తను తన డబ్బును యిష్టంవచ్చినట్లు వ్యసనాలకు ఖర్చుచేస్తానని బెదిరించా

రాయన. నాకేం చేయాలో తోచలేదు.

ఈలోగా శాంతా దేవికి గవర్రాజు గారి రాకపోకల గురించి అనుమానం వచ్చింది. అప్పట్నించీ ఆయన ఆమెకు నిద్ర మాత్రలనిచ్చి నిద్ర పోగొట్టసాగాడు.

శాంతా దేవి పెందరాళే నిద్ర పోవడంలోని రహస్యం నేను కనిపెట్టి—ఆయన కుత్తరం రాసి బెదిరించాను. అప్పుడే నే నాయనకు పిచ్చి ముదురుతోందని గ్రహించాను. శాంతా దేవి, పిల్లలు—ఇంతవరకూ ఎంతో దర్జాగా సుఖశాంతులతో జీవించారు. గవర్రాజుగా రిప్పుడు వ్యవహరించే పద్ధతిలో ఆ కుటుంబం ఆర్థికంగా చితికిపోవడాని కెంతో కాలం పట్టదు. గవర్రాజుగారిని యేం చేయాలా అని ఆలోచిస్తూ నే నాయన్ని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టసాగాను.

ఆయన ఒక బాటిల్లో విషం తెచ్చారు. అది విషమని నాకు అర్థమయింది. ఆయన ఆ విషాన్ని శాంతా దేవి కివ్వాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. అప్పుడు నేను తుది నిర్ణయానికి వచ్చేశాను. నాగమణి పెర్సనల్ డాక్టరే—తరచుగా గవర్రాజుగా రింటికి రావడం మొదలు పెట్టాడు. శాంతా దేవిని విషప్రయోగంతో చంపి అది సహజ మరణంగా నిరూపించడాని కిద్దరూ ప్రయత్నిస్తున్నట్లు నా కర్థమయింది.

అంతే! అమ్మగారిని క్షేమంగా పంపాను. హత్య జరిగే రోజున యింట్లో నేను తప్ప ఎవ్వరూ లేకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను. అందరికీ మంచి ఎలిబీ వుండాలన్నది నా ఆశయం. ఆ తర్వాత గవర్రాజుగారు తెచ్చి వుంచుకొన్న విషం ఆయనకు తెలియకుండా నీళ్ళలో కలిపి ఆయన కిచ్చాను. నేను తన్ను హత్యచేస్తానని ఆయన కలలో కూడా

ఊహించలేరు. అలాంటి పరిస్థితిని నేనూ ఊహించలేదు..”

“ఇంతకాలం ఈ కథ ఎందుకు దాచావు?”

“గవర్రాజుగారి దుర్వ్యసనాల గురించి అమ్మగారికీ, పిల్లలకు ఏమీ తెలియకూడదని నా ఆశయం....”

కిల్లర్ బాధగా నిట్టూర్చి—“శాంతాదేవి, పిల్లలు—నిజంగా దేవతామూర్తులు. వారికోసం నువ్వు జీవితాన్నే త్యాగం చేయగలిగావు కాబట్టి నేనా విషయం నమ్ముతున్నాను. ఇలాంటి నిజమేదో వుంటుందనీ అది నీ చేత పలికించాలని ఆశించి నిన్ను అబద్ధాలతో రెచ్చగొట్టాను. నా ఆశయం ఫలించింది....” అన్నాడు.

“ఏమిటి మీ ఆశయం?”

“నువ్వు ఉరికంబ మెక్కవచ్చు. కానీ సమాజమూ, నీ కాశ్రయమిచ్చిన కుటుంబమూ కూడా నిన్ను ద్రోహిగా కాక—త్యాగధనుడిగా గుర్తుంచుకుంటారు! అబద్ధం చీకటిలో కలిసిపోవాలి, నిజం వెలుగులో ప్రకాశించాలి. ఇదీ నా ఆశయం!”

విశ్వనాథ్ ఆశ్చర్యంగా—“హత్యకు ముందు మనకు తెలిసిన కారణం సబబైనది కాదని మీ కెందుకనిపించింది?” అన్నాడు.

“మానవత్వం అన్న పదం ఉన్నంత కాలం—మంచి వాళ్ళమధ్య నేరాలు జరిగితే-ఆ మంచివాళ్ళ మంచితనంలో ఏదో లోపముండి వుండాలి. లేదా ఆ నేరాల్లో మానవత్వముండి ఉండాలి!” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈ మాట నాకు గుర్తుంచుకో తగ్గది!” అన్నాడు విశ్వనాథ్.

—:అయిపోయింది:—